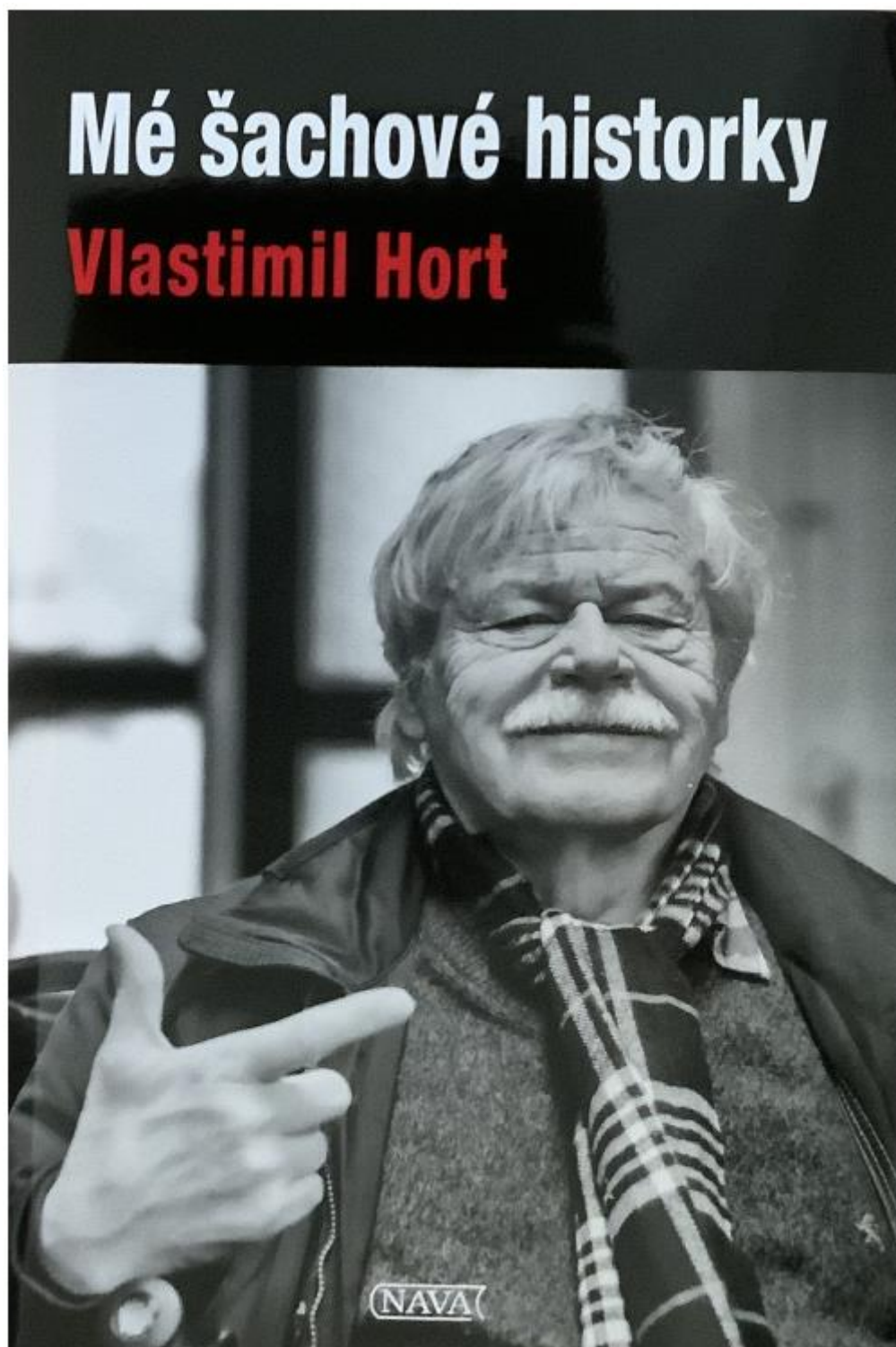

Historiky Vlastimila Horta.

Knihu *Mé šachové historiky* mi věnoval přítel z Plzně. Sotva jsem otevřel obálku s dárkem, začal jsem s velkou chutí pročítat ty drobné nanejvýš dvoustránkové příběhy ze života velmistra, který patřil v šedesátých a sedmdesátých letech minulého století k absolutní světové špičce. Přes noc jsem zvládl všechny ze 64 minipovídek (což je číslo symbolické, tolik polí má šachovnice). V předmluvě pan Hort (nar. 1944) praví něco v tom smyslu, že své fejetonky napsal původně v němčině a jeho manželka Brigitta mu se sestavením knihy

i překladem do rodného jazyka pomáhala („má česká němčina by v textu spíše dřela“). Ovšem jako oficiální překladatel z němčiny do češtiny je uveden Radek Turner. Nevím, kolik nešachistů si tuto pěknou knihu koupí, nebo přečte. Doufejme, že nemálo... Pokud jde o mne, jako šachový historik a typický šťoural mohu poukázat na několik nepřesností, které ovšem na vtipnosti a čtivosti historek nic neubírají. Jeden malý příklad: Mistrovství Československa 1967 bylo v Luhačovicích až o rok později. Rozhodčím, o kterém je řeč, nebyl Miroslav Šorm (vymyšlená postava), ale Jan Šrom z Napajedel. A partie, u níž rozhodčí přísně zasáhl, nemohla být sehrána mezi Traplem a Novákem, ten druhý na Mistrovství v Luhačovicích nehrál. Kolega Fr. Trávníček, autor chystané knihy o šachistech legionářích, se jistě pozastaví nad úvodní historikou o soudci Karlu Treybalovi (ostatně jedině, u které pan Hort osobně nebyl, jak v předmluvě praví), který prý za svého působení v Rusku osvobodil z vězení ruského mistra Dus Chotimirského z úcty k tomu, že dotyčný na turnaji v Petrohradě 1909 přemohl mistra světa Emanuela Laskera. Pan Trávníček ví po důkladném studiu pramenů, že to bylo trochu jinak. Ale pointu zde prozrazovat nehodlám. Většina Hortových vtipných vzpomínek na velikány (Fischer, Botvinnik, Smyslov, Tal, Spasskij, Korčňoj, Larsen, Rossolimo, Pachman a další) i méně významné borce, ale třeba schopné organizátory (Ctibor Kende) je docela uvěřitelná. U jiných, třeba jak Lasker prohrál v simultánci s rafinovaným protivníkem po tazích 1.d4 d6 2.c4 d5?! na čas, protože se až do konce domníval, že jeho soupeř je na tahu, je hodna italského přísloví „Se non e vero, e bene trovato“ (což v překladu znamená „I když to asi není pravda, je to aspoň dobře vymyšleno“). To platí i o kouzelné historice, která David Bronštejn v roce 1946 v Plzni simultánku nesehrál. Nelze nezmínit výtvarný a obrazový doprovod. Pěkné jsou četné karikatury Oty Maška, také spousta fotografií z archivu plzeňského sběratele Jana Michálka knihu zdobí. Navíc je tu mnoho turnajových tabulek ze světových soutěží, ze kterých pan Hort loví své vzpomínky a také několik partií ve stručné notaci. Podrobné glosování by jen knihu zbytečně zatěžovalo. Praktický je abecedně sestavený rejstřík jmen (počíná Aljechinem a končí Željandinovem) na konci knihy, který umožňuje čtenáři číst chronologicky sestavené příběhy napřeskáčku. Některé jsou označeny „100 % pravda“, „několik ostatních, vybavených ostrými drápy, vyskočilo z mé fantazie“ – komentuje v předmluvě Hort. Čtenář – a za to ručím- se pobaví pokaždé a i pointu si může vychutnat. Nechybí pár drobných překlepů. V rejstříku se pod jménem Kádár János objeví náhle Haile Selassie. Kdo si pěkně vázanou knihu hodlá objednat (cena zhruba 490 Kč), najde bližší informace na internetu.

(Jan Kalendovský)